

Kõik südame helduse selle vaatmise panna, lapselise silma. Kui natuke aega segaselt läinud mõtteid seletanud, läks nagu lahlemaks ja pisarad varisest palgeid mööda. Nüüd näitas lugu, kui oleksid jampsimise pilved tema hinge eest korraga ärapuhutud ja mida ligemale surma sammud jõudsid seda lahlemaks ema süda lapse vastu läinud. Tema võttis lapse oma kaisu, püüdis teda rammetuma kätega rindade vastu pigistada, heälitses tasailloeste suigutamise lugu: „Äja, äja! pisofene!“ kui tahaks last magama uinutada; aga heäl kostis temal võeras ja suust tulew hingeõhul oli üsna külm. — Nüüd waatas ta tunniastades mino peale ja küsis: „Wõeras mees! kes teid seie kutsus, kus üks ema wiimist korda oma lapsega mängib? — Kus kangro Jüri jäi? Ma lastin teda seie paluda; tema oli üksi lahke ja armuline mino vastu, kui teised mind põlgasid ja sõrmega mino peale näitasid. Tema juhatas mulle Jumala sõna ja muid hüwast lombeid tundma. Temalt õpistin seda armastust tundma, mis pitameeleline on ja oma heldust ülesnäitab; — mis sallib, usub, loodab ja kannatab kõik. — Ma tahtsin Jürit kõige hea eest tänada ja teda ühtlast paluda: mino waese lapsele isaks jääda ja jumalalartlikult loomaks kaswatada. Jüri on kül enesel wiis last, aga kus wiis oma kõhtu täidawad seal wariseb kaa kuendama osaks leiwaraasofesi laua pealt. Paloke leiba ja warju wihma ja külma vastu! se on kõik

mis ma palun. Mino järele jäänud rietest saab lapsele ilpust küllalte.“

Pik jut näis rammetuma wiimist jõudu wäsitawad, silmad wausid temal kinni kui uinujal, hingamine läks arwemaks ja tasafemaks, südame tuikumine oli kui warisew lind; muud elotähte ei wõinud mina tema külles leida. Küli aea pärast lõi ta silmad laiale ja ütles madala healega: „Enne kui õõ pime käte jõuab, himustaksin weel nõdra waimole karastawat toetust. Näägi mulle Looja wääst ja heldusest?“

Tema igatsenist täites alustasin nõnda:

„Tuleta meele pimedal tunnil, et üksford kõige ilmade läikus sul südant on täitnud ja et sina olemise suurust tundma said. Et waatanud sul silmad poole igawusse, tähtis taewasse, ja pääwal jälle teisa poole siise? Mõttele pisofest wähetüki ära ja sino kinniwarjawat maakera, siis wõlwiwad — otsego sirkli rõnga keskpaiga ümber — ilmad sino üle, sino ümber ja sino alla; — kõik aetawad ja aetud — hiilguis hiilgukses, — suurus suurusesse tungitud — kõik päikesed übekõ päikesekeraks sino ligidale koka pigistatud, tungiks ja kisuks sa ennast igawuse pikusesest sest kõikpäikesest läbi, sino ei peaseks wälja pimedada tühidusse. Tühidus asub üksnes ilmade wahel, ei mite ilma ümber.

„Tuleta meele pimedal tunnil, ja mõttele nende aegade peale, kus sino ärahaardmiseses Jumalat palusid, ja kus sa teda mõtlesid — seda lõpelikute mõtete suuremat lõpmata peale.